

1)

Dievča mohlo mať niečo po dvadsiatke, no postavou pripomínalo skôr útlu, nevyvinutú šestnástku než dospelú ženu. Muž ju pozoroval s neskrývaným záujmom, opretý lakťami o stôl, a čudoval sa, ako môže do seba tak pažravo hádzať jedlo.

„Chutí?“ opýtal sa úplne zbytočne, pretože to, čo videl, nepotrebovalo komentár.

„Áno... chutí,“ povedala dievčina s plnými ústami a vzápätí si ich oblizla. Malo to vyzeráť zvodne, no v skutočnosti sa bála o každú omrvinku. Napokon jedlo hltavo zapila kolou.

Ona si dala bravčový rezeň a zemiaky, on sa jej prispôbil a dal si to isté – ale potom chcela ešte dezert. Palacinky so šľahačkou poliate čokoládou. Keby vedel, že takéto dobré jedlo si ani nepamätá, možno by sa jej smial. Akoby jej žalúdok nemal dno. Stále bola hladná – možno preto, že si mohla vybrať z jedálneho lístka, čo chcela a koľko chcela. Zdalo sa jej, že klimatizovaná reštaurácia, čistý stôl s jedlom, pitie a sympatický starý dobráčisko sediaci oproti, je iba sen. Škoda, že sa o chvíľu z neho pre-

budí a znova bude postávať tam, kde to tak nenávidí.

„Len si daj,“ láskavo ju povzbudil, aby zmiernil jej rozpaky.

Doriti, číta moje myšlienky, pomyslela si. Ju každý prekukol – poznala sa. Vždy bola priehľadná ako sklo.

„Stáť pri ceste v takých teplotách, to nie je len tak, čo?“

„Uhm...“ prikývla a neprestala sa napchávať, mysliac na to, že nemôže tohto chlapa toľko zdržiavať. Či chce, či nechce, mala by mu zaplatiť svojím telom a čo najskôr sa vrátiť k babám. Ak sa tam medzičasom objaví Mako, bude mať po chlebe...

„Počuj,“ napadlo mu, pretože ľutoval to úbohé vychudnuté stvorenie, „nechoď už naspäť do toho horúceho pekla. Povedz mi, kde bývaš, a ja ťa odveziem domov.“

Rýchlo prehltna, čo mala v ústach, v očiach sa jej zjavil strach. „To nie!“ povedala prudko a potriasla rozhodne hlavou, „to nemôžem!“ Zachmúrila sa a myslou jej prelietlo, čo všetko by mohlo nasledovať. Pravda, ak to nemá nahnuté už teraz... Bezfarebným hlasom sa ho spýtala: „A ty? Nepôjdeš so mnou?“ Zvodne sa usmiala, pretože pri tej úžasnej hostine skoro zabudla na svoje „poslanie“.

„Obslúžim ťa a urobím ti to, ako budeš chcieť...“ prosiacimi očami mužovi pripomínala jeho psov. Vzápätí so smútkom v hlase doložila: „Nehnevaj sa, ale potrebujem eurá. Ak môj šéf zistí, že som nebola tam, kde som mala byť, a ešte k tomu neprinesiem zárobok, bude na mňa zlý.“ V duchu sa úpenlivo modlila,

aby jej ten chlap nepovedal, že jedlo je ako protihodnota. To by si nemohla dovoliť. Zároveň dúfala, že nebude musieť z neho nejakým spôsobom páčiť eurá...

Počas obeda si muž dievča dokonale obzrel. Malo chudú podlhovastú tvár s drobným, pekným noštekcom a malými plnými červenými perami. Škoda, že oči – veľké a hnedé ako čokoláda – mala namaľované až príliš vyzývavo. Najradšej by natiahol ruku a dotkol sa nahrubo natretej pokožky na lícach. Pozotieral by jej z nej všetok mejkap a najmä tie tmavé kontúry okolo očí. Cítil z nej lacný parfum, ktorého sladkastú vôňu prerážal pach potu. Napriek tomu, že stála celý deň pri ceste, zdala sa mu čistá. Aj šaty mala v norme, hoci kupované v lacných vietnamských butikoch. Nehnusila sa mu.

„Ako sa voláš?“

„Blanka,“ odvetila s plnými ústami a nemotorne si krájala poslednú palacinku na kúsky. Nožík sa jej šmýkal po tanieri a škripal. Muž odhadol, že príbor príliš neovláda, ale snaží sa kvôli nemu. Dlhé kučeravé vlasy si stále dávala za uši.

„Pekné meno. Ja som Laco. Bývaš sama?“

„Nie. Máme rodinný dom po starých rodičoch. Bývam v ňom s mamou.“

„Tak s mamou?“ pokrútil hlavou. Nechápal, ako môže matka dovoliť svojej dcére vykonávať najstaršie remeslo na svete...

„A čo robí? Tvoja mama, myslím.“

„Nič. Prečo?“ pokrčilo dievča plecami a zmražilo tvár.

„Tvoja mama nepracuje?“

„Nie... Prečo by mala? Ja prinesiem dosť peňazí...”

„Jej nevadí, že šliapeš?”

Blanka znova urobila grimasu. „Naozaj neviem, prečo by jej malo... Aj ona to robila. Kedysi.”

Laco sa snažil zachovať si kamennú tvár, hoci úprimné priznanie dievčiny ho zaskočilo. Mama prostitútka, dcéra tiež. Mal by ju čo najrýchlejšie vyviezť naspäť na „pracovisko“ a zdekovať sa. Ešte by mohol prísť do konfliktu s pasákom. To nepotrebuje. Niečo ho však k tomu úbohému stvoreniu priťahovalo. Možno jej neľahký osud.

„A nikdy si nepremýšľala, že si prestaneš takto zarábať?”

„Nie.“ Blanka niekoľko ráz pretrela tanier ukazovákou ruky a zakaždým si ho taký čokoládový s pôžitkom strčila do úst. Aj keď vedela, že sa to nepatrí, ani za svet nemohla nechať zvyšky dobroty na tanieri. Mňam... bola taká sladká.

„Aj tak iné robiť neviem a...” zasekla sa, oblizla si zababrané ústa, pozrela na Laca a váhavo doložila: „Mako by ma asi nepustil...”

„To je tvoj pasák?”

Dievča pokývalo hlavou, a hneď si uvedomilo, že ešte mužovi neposkytlo službu. Musí nejako od neho dostať peniaze. Znova mu navrholo: „Som ti dlžná za obed. Dobre mi padol, bola som hladná ako vlk. A keď ťa teraz aj odbavím,” oči jej zaiskrili, „dáš mi aj eurá?”

„Blanka, dám ti ich aj bez tvojej láskavosti. Dnes si u mňa zarobíš bez práce.”

„To fáákt?? Ha, ha... nestalo sa mi také ešte,” za-

smiala sa trochu zachrípnutým hlasom, prekvapene zažmurkala a tak trochu detsky pootvorila ústa, „myslíš to vážne?“

„Áno.“

Laco zaplatil obed a v aute jej veľkoryso strčil do ruky stovku a ešte päťdesiateurovku.

„Tu máš, dievča, vezmi si. Sľúbil som ti to.“ Cítil sa ako samaritán a zároveň ho ovládla zvláštna ľútosť k tomu vychudnutému a zúboženému stvoreniu. Úbohá Blanka, pomyslel si. Tá hľadela na bankovky ako na zázrak. Od prekvapenia sa jej zväčšili oči. Toľké peniaze často nedostávala. Tešila sa ako malé dieťa, ale hneď poprosila: „Nerozmeníš mi tú zelenú? Klienti mi toľko nedávajú. Ja, ja by som si niečo schovala...“ očami stále prevrávala euráčky a v duchu prerátávala, koľko si z nich nechá.

„Máš si ich kam dať?“ pohotovo jej stovku premenil na drobné papierové. Až prirýchlo ich schmatla, aby si to nedajbože nerozmyslel, rozdelila ich a päťdesiateurovku dala bokom. Po krátkom zaváhaní k nej pridala ešte dvadsať eur a bankovky si zastrčila kamsi pod sukňu do tajnej skrýše. Ostatné stočila do rúrky a schovala ich v ošúchanej lacnej kabelke s dlhým uškom.

„Budem sa modliť, aby mi ich neobjavil...“ vzdychla chrapľavým hlasom.

„Hm... bolo by mi ľúto, keby ti ich vzal,“ zašomral Laco, „bol by som radšej, keby si si za ne niečo kúpila.“

„To aj ja,“ nadšene prikývlo dievča. Blanka nevydržala mlčať. Schované bankovky ju pod

sukňou v tajnom vrecku pálili. Bol to neskutočne príjemný pocit, mať niečo svoje. Automaticky sa pochválila svojím „šťastím“ Erike, postávajúcej neďaleko. Občas sa prešli jedna k druhej a chvíľu klebetili, aby im prešiel čas, pretože stáť pri rozpálenej asfaltke pod horúcim slnkom bola často vyčerpávajúca nuda.

„Boháča, ty máš ale šťastie,“ zaťahovala Erika medovým hlasom, „mne sa takéto stať nemôže.“ Prevracala pritom malé očka a navonok sa tvárila, že sa teší spolu s Blankou. Lenže Erika bola prefíkaná. Mala v sebe zakódované zlo už od malička a cítila pôžitok z nešťastia iných. Podchvíľou nenápadne prebehla zrakom po ceste, či sa niečo nerysuje. Keby zbadala, že auto brzdí, musí k nemu dobehnúť prvá. Čím viac kšeftov, tým viac jej Mako nechá. Jej zásadou bolo zrobiť si čo najviac. No a občas si dopriať marišku alebo hašiš. Keď však mala posratý deň, neostalo jej nič iné, ako čuchať ostošeť toluén. Teda zatiaľ...

Erika vyrastala v detskom domove. V podstate bola nešťastný človek. Prvú skúsenosť s mužmi mala už v trinástich a zo školy nosila trojky zo správania. Sex ju uchvátil a dodal jej jediné sebavedomie, ktoré vo svojej obmedzenej hlavičke dokázala pozbierať. Odvtedy tomu čaru nevedela odolať. Keď dovŕšila osemnásť, riaditeľ domova sa jej snažil pomôcť a vybavil jej robotu a slobodáreň. Pracovala vtedy v obchode s nábytkom. No Erika prišla na chuť iným veciam. Pohybovala sa v čudnej partii a chodila na slobodáreň neskoro večer a opitá. Rada hýrila a peniaze prepila hneď po výplate. Potom si od kadekoho požičiavala a, samozrejme, málokedy vrátila. Nebolo z čoho. A tak

milosrdní samaritáni s pôžičkami skončili a Erika ubytko pre neplatenie nájomného stratila. Zostala na ulici a niekoľko dní prespávala len tak, u kamarátov, až kým ju neobjavil Mako. Našiel jej iné ubytovanie. Hroznú dieru, kde bývali ešte ďalšie tri baby z jej budúcej brandže. Z peňazí, ktoré zarobila, jej Mako za každým strhal svoj podiel a ešte k tomu sumičku na nájom. Nech však už bol akýkoľvek, staral sa o ňu a Erika mu oddane slúžila. Pre ňu bol Mako múdry a svetaznalý človek, ktorý vedel, čo je život.

„Tak sa teším. Ten muž ma vzal do reštaurácie a predstav si, zaplatil mi obed.“

„No, ty máš ale šťastie,“ závistlivo zaspievala Erika. „Aj si mu to urobila? Klasika bola?“ Nenápadne vyvedala, keďže chlapi na takom fáre im občas dali viac. Predpokladala, že Blanka si musela dobre zaroobiť a teraz pred ňou niečo tají.

„Nie. Predstav si, že nič nechcel. Ale nemysli si, že sa to bude opakovať. Podľa mňa to bolo prvý a posledný raz. Také šťastie my nemáme...“

„Doriti! A naozaj si si mohla objednať, čo si chcela?“ vyvaľovala oči Erika a niekoľkokrát naprázdno preglgla.

„Hm...“ Blanka pritakala a šťastne sa usmiala. Zároveň však pocítila smútok, že toho chlapa už asi nestretne a romantický obed sa určite nezopakuje.

„Dala som si veľký rezeň a po obede mi objednal palacinky s čokoládou. Vieš, aké boli dobré?“ zalizla sa.

„Sa máš... fakt,“ prehodila Erika afektovane a žmurkla nenápadne na cestu. Radšej by mala rýchlo

ďalšieho zákazníka, ako počúvať o dobrom obede. Dala by si niečo pod zub aj ona. Náhle pocítila hlad. A záviť...

„Ešte sa mi nestalo, že by mi dal niekto tak veľa... Tak som si niečo odložila,“ krákorila Blanka hlúpo ďalej, úplne stratiac ostražitosť. Neuvedomila si, s kým má do činenia.

„Neprezradíš ma, však?“ naivne sa pýtala.

„Nie, určite nie,“ ubezpečila ju Erika horlivo. „A čo si za tie prachy kúpiš?“ vyzvedala.

„Pôjdem k Vietnamcom a dačo tam iste nájdem. Ale mám nič nepoviem.“

„Prečo?“

„Ona je strašne na prachy. Vzala by mi ich.“

„Aha... a koľko... koľko si si odložila?“ falošne vyzvedala Erika a priam horela nedočkavosťou.

„Sedemdesiat...“ prezradila jej Blanka v eufórii, „ale Makovi ostatné dám,“ rýchlo doložila a myslela to úprimne. „Možno bude do večera ešte nejaký zákazník,“ dodala sama pre seba, a v duchu sa tešila toľkému bohatstvu. Ako vždy nemyslela na to, aké ťažké je mužom vyhovieť a aká je od súloženia a iných sexuálnych praktík doráňaná. Sú to po dlhšom čase jediné moje peniaze, o ktorých nikto nevie, prebleslo jej ešte hlavou.

Erika sa v duchu škodoradostne usmiala. Vraj nikto nevie, že si si schovala prachy. A ja som čo? Počkaj, ty malá fľandrička, ešte ti podkúrim, tešila sa, hoci ju jej správanie niekedy aj mrzelo. Občas pocítila slabé výčitky, že má v sebe toľko zákernosti a tak strašne závidí, ale potom si povedala, že nemôže za to, aká je.

Ako občas vravel Mako, rozumček mala vždy slabučký, keďže chodila do špeciálnej školy a učenie jej nikdy nešlo. Zato nohy mala od seba raz-dva. S tým problém nemala.

Keď ich Mako na sklonku dňa vyzdvihol, Erika už vedela, ako potichu a bez toho, aby sa prezradila, pripraví Blanku o tých úbohých pár šupiek. Prečo by ona mala mať viac?

Ich šéf prišiel na novom fáre, ktoré si kúpil pred mesiacom – navoňaný a oblečený v značkovom. Hoci sa tváril normálne, prvý dojem bol klamlivý. Pod maskou dobrého, možno trochu prísneho človeka sa skrýval obyčajný zákerný hnusák, surovec a vydriduch. Dievčatá vedeli, že Mako neznáša neposlušnosť, a ak niektorá nerobila to, čo mala, zasiahol. A udrieť vedel poriadne.

Vyšiel z auta ako malý Boh a povystieral sa. Z celého dňa cítil únavu. Veď stihol toho dosť. Dva razy prišiel skontrolovať svoje pracovníčky v teréne, potom bol s najnovšou priateľkou na káve až v Bratislave a cestou späť sa musel ísť pozrieť na stavbu. Staval totiž vilu na obrovskom pozemku za hlavným mestom. Nestihol si ani trochu podriemať, tak ako to robil po iné dni, preto bol podráždený. A to ho ešte večer čaká erotický salón, ktorý si zriadil spolu s kamarátom. Slniečne okuliare si nechal na očiach, ale podozrievalo si spoza nich premeriaval Blanku. Cez obed bola niekde so zákazníkom a on nevedel kde... Aj čakal v odstavenom aute, že sa objaví, no nedočkal sa. Skrátka, nasrala ho. Čo si to dovolila?! Zároveň vycítil, že dievča je neisté, a hneď vedel, že niečo skrýva. Nemal to rád! Kurvy sa musia držať na uzde, pretože

si rady vymýšľajú. Spýtavo sa pozrel na Eriku. Tá úbohá, lacno oblečená troska mu bola za všeličo zaviazaná a žrala ho ako bosa. Jemne naznačil hlavou, či o tom niečo nevie. Vzápätí sa len tak pre istotu spýtal: „Ako dnes išli kšefty?“

„Nič moc,“ ľahostajne povedala Erika a žmurkla na šéfa, „tí chlapi nevedia, o čo prichádzajú, keď si nás nevšímajú. Ale neboj sa, predsa len niečo bolo. Na nás sa môžeš spoľahnúť,“ pozrela pritom smerom k Blanke podvihnúc obočie.

Blanka akoby tušila, že sa k niečomu schyluje. Náhodou si všimla Erikin veľavýznamný pohľad a v tom momente sa rozlúčila so svojimi zlatučkými, sladučkými bankovkami. Rozhodla sa radšej k tajným eurám priznať. Nikdy nevedela klamať a pred Makom mala rešpekt. Škoda, že jej nič neostane... Ale čo má robiť?

„Jeden zákazník bol dnes ku mne štedrejší. Dal mi viac...“ povedala váhavo a trochu neochotne si siahla pod sukňu. Chvejúcimi sa rukami odtiaľ vytiahla bankovky, ktorým sa dlho netešila. Škoda... Nič si nekúpim, ale radšej poviem pravdu, ako by som mala byť potrestaná, vyľakane jej prebleslo hlavou.

„Ale veď máš svoju taxu!“ Mako sa na ňu najprv vyrútil, a pretože už niečo šípil, vzápätí až príliš pokojne, čo neveštilo nič dobré, povedal: „Nuž, keď dal viac, aj tak dobre... Len nechápem, čo za výnimočnú službu si mu preukázala a kde si bola cez obed tak dlho.“

Kútky úst mu ovisli, telo sa v napätí vystrelo.

Blanka mu poslušne podala všetko, čo v ten deň zarobila. Potom mlčky čakala, kým si Mako zárobok

preráta. Pasák si ležérne, ako to vedel len on, zastrčil peniaze do vrecka džínsov, akoby to bola bezcenná kôpka papierov na vyhodenie. Pomaly si zložil okuliare a chladným, oceľovým pohľadom si ju premeral. Blanka cítila, že je zle. Roztriasla sa ako osika.

„Ty kurva jedna špinavá,“ zasyčal svoje obľúbené slová, ktorými ich rád ponižoval. „Chcela si ma oklamať!“ zručol zrazu.

„Nie...“ šepla Blanka a skoro od strachu nedýchala. „Ja nie... iba...“

Mako zodvihol ruku, hrud' sa mu napla ako luk a z jednej i z druhej strany ju surovo vyfackal, až jej hlava poskakovala ako lopta.

„Ty malá štetka, ja ťa naučím poriadku!!“ Ešte jej päšťou vrazil do tváre, aby svoje dielo dokončil, a ako-tak sa upokojil. Keď bol našťavaný, ťažko krotil agresivitu a nevedel sa ovládať. Už v detstve, keď sa chlapci pobili medzi sebou, vedel ublížiť. V škole mal povest' bitkára a väčšinou sa ho deti báli, radšej si s ním nezačínali. V dospelosti sa toľko nebíjaval, ale tí, čo ho poznali, mali pred ním rešpekt.

Blanka, prekvapená jeho brutalitou, sa okamžite zložila na zem a zostala sedieť v prachu a v špine. Chvíľu lapala dych, chytala si znečitlivenú sánku. S hrôzou si pomyslela, že ju má zlomenú. Bude môcť pracovať, ak ju dokaličil? Z čoho budú s mamou žiť? Ani tá jej to nedaruje. Ohúrená a otupená jeho útokom, celkom zabudla na bolesť. Vlastne, v tej chvíli ju necítila. Opatrne skúsila otvoriť a zavrieť ústa, a keďže sa jej to podarilo, ulávil sa jej, že to s ňou asi nebude až také hrozné.